

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 3 Μαΐου 2026 - Τοῦ Παραλύτου (Ἰωάν. ε' 1-15)

Ἡ περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἀπό τό Πάσχα μέχρι τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, εἶναι γνωστή μέ τό ὄνομα «Πεντηκοστάριον», καί ἰδίως τό διάστημα ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μέχρι τήν Ἀνάληψή Του, χαρακτηρίζεται ἀπό τό θριαμβευτικό καί ἀναστάσιμο χρῶμα, πού κυριαρχεῖ τόσο στήν ὕμνολογία, ὅσο καί στα ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα. Μέ τήν ἐπιλογή καί καθιέρωση συγκεκριμένων ὕμνων καί κειμένων, ἡ Ἐκκλησία ἐπιδιώκει τήν διατήρηση τῆς πασχαλινῆς χαρᾶς καί ἰδιαίτερα τῆς ἀναστάσιμης ἐλπίδας καί προοπτικῆς τῶν πιστῶν. Ἔτσι, μετά τήν ἑορτή τῶν ἑορτῶν καί τίς Κυριακές τοῦ Θωμᾶ καί τῶν Μυροφόρων, στίς ἀκολουθίες τῶν ὁποίων ἀκούσαμε τούς μάρτυρες τῆς Ἀνάστασης νά καταθέτουν τίς ἐμπειρίες τους, ἔρχεται ἡ σημερινή Κυριακή μέ τήν θεραπεία τοῦ παραλύτου, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς πού νίκησε τόν θάνατο, δέν τό ἔκανε γιά τόν ἑαυτό Του, ἀλλά γιά νά πιστέψουμε ὅτι αὐτός εἶναι πού δίνει τήν ζωή, γιατί εἶναι ἡ ζωή καί ἡ Ἀνάσταση. Καί ἡ σημερινή διήγηση τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου καί ἡ ἐπανάκτηση τῆς ἰκανότητος γιά κίνηση, ἀλλά προπάντων ἡ ἀπαλλαγή του ἀπό τήν ἁμαρτία, ἀποδεικνύουν αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραγματικότητα.

Σύμφωνα μέ τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννη, κοντά σέ μία δεξαμενή, πού λεγόταν Βηθεσδά, ἦταν μαζεμένοι πολλοί ἄνθρωποι, πού ὑπέφεραν ἀπό διάφορες ἀρρώστιες. Ὁ λόγος τῆς ἐκεῖ παρουσίας τους ἦταν ὁ πόθος καί ἡ ἐλπίδα νά θεραπευτοῦν, ἀφοῦ κατά καιρούς, ἄγγελος Κυρίου τάραζε τά νερά καί ὅποιος προλάβει νά μπεῖ πρῶτος σ' αὐτά ἀποκτοῦσε τήν υἰγεία του. Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, κάποιοι περίμεναν ἐκεῖ γιά πολλά χρόνια, κυρίως γιατί ἡ φύση τῆς ἀσθένειάς τους ἦταν τέτοια, πού δέν ἐπέτρεπε τήν ματακίνησή τους καί δέν εἶχαν συγγενικά πρόσωπα γιά νά τούς βοηθήσουν. Σ' αὐτήν τήν κατάσταση βρισκόταν γιά τριανταοχτώ χρόνια καί ἕνας παράλυτος, ὁ ὁποῖος προφανῶς θά πόνεσε καί θά ὑπέφερε πολύ. Ἐπί πλέον, ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, δέν εἶχε κάποιον ἄνθρωπο νά τόν βοηθήσει. Μέ ἀνθρώπινα κριτήρια δηλαδή, ἦταν καταδικασμένος νά

παραμείνει στην κατάσταση αυτή μέχρι τον θάνατό του. Ωστόσο κάποια άλλη ελπίδα τον έκανε να βρίσκεται συνεχώς κοντά στην κολυμβήθρα. Είναι φανερό πως, απελπισμένος από τους ανθρώπους, είχε έναποθέσει τις ελπίδες του αποκλειστικά στον Θεό. Και τελικά δικαιώθηκε.

Η παρουσία τόσων ασθενών στην Βηθεσδα, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά φανέρωση της ασθενικής φύσης του ανθρώπου, πού είναι συνέπεια της αμαρτίας και της αποστασίας από το θέλημα του Θεού. Από την στιγμή πού η αμαρτία έχει μολύνει συνολικά την ανθρωπότητα, επόμενο είναι και η φθορά να εκδηλώνεται με διάφορες μορφές ως φαινόμενο πανανθρώπινο. Η παρουσία λοιπόν τόσων ασθενών στην δεξαμενή της Βηθεσδα, είναι η φανέρωση της αμαρτωλότητας και της φθοράς, πού έχει κυριαρχήσει στον κόσμο. Και η αναγκαστική συνύπαρξή τους για μεγάλο χρονικό διάστημα, με την αναμονή της θεϊκής επέμβασης λειτουργούσε σαν προσκλητήριο για συνειδητοποίηση της κατάστασης για μετάνοια.

Τό πλήθος των ασθενών δεν θα μπορούσε ασφαλώς να χαρακτηριστεί ως σύνολο τιμωρημένων και καταδικασμένων από τον Θεό. Η φράση ωστόσο, «μηκέτι αμάρτανε», πού απηύθυνε ο Ίησους στο πρώην παράλυτο μετά την θεραπεία του, σκοπό έχει να τονίσει και την προσωπική ευθύνη του καθενός μας για την κατάσταση της αμαρτίας πού μας έχει κυριαρχήσει. Μέ τό σημερινό θαῦμα ο Χριστός θεράπευσε τον παράλυτο, αφού απεμάκρυνε διά της συγχωρήσεως και της αγάπης την αιτία της ασθένειας πού ήταν η αμαρτία.

Ο Κύριος μας αποκαλύπτει μέ τά θαύματά Του, ότι η φυσική λειτουργία της ψυχοσωματικής ύπαρξής μας, βρίσκεται στην προσωπική υγιή κοινωνία μας μέ τον Θεό. Ο Χριστός μας προσφέρει πάντα την αναστημένη μας ύπαρξη, πού δεν επιβιώνει βιολογικά αλλά ζει από την κοινωνία της αγάπης του αναστηθέντος Κυρίου.

Αμήν.